

ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΟΛΜΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Μαρία, Γιάννη, Πέτρο, Ελένη, Ανίσα, Βλαντισλάβ...

Αγαπητή μας μαθήτριά, αγαπητέ μας μαθητή

Έχει περάσει πια αρκετός καιρός από τότε που αυτές οι μέρες του Σεπτεμβρη ήταν για όλους μας μια γλυκιά επιστροφή στο σχολείο, με τις ανταλλαγές των καλοκαιρινών εμπειριών, με το σχεδιασμό και τις αποφάσεις για την καινούργια σχολική χρονιά, με την ανανέωση της υπόσχεσης πως θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, για να ζήσουμε όμορφα. Έχει περάσει πια αρκετός καιρός, από τότε που οι κυβερνήσεις των μνημονίων και όσοι τις υπηρετούν, αποφάσισαν να διαλύσουν το Δημόσιο Σχολείο, να το μετατρέψουν σε μια άχρωμη και σκληρή επιχείρηση, που θα χωράει μόνο τα παιδιά των λίγων. Κάποιοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι πρόκειται για κάτι φυσικό και λογικό. Περιμένουν από μας να «συνηθίσουμε» την καταστροφή. Όμως κι οι δυο μας ξέρουμε, ότι αυτό είναι δύσκολο να συμβεί. Γιατί δεν μπορούμε να ζήσουμε έτσι. Αλλά και γιατί σημαίνει ότι πρέπει να παραιτηθούμε- κι εμείς κι εσύ- από το να είμαστε άνθρωποι. Από έναν καλύτερο κόσμο. Από τη δύναμη της νεανικής σου ορμής και δημιουργικότητας, από την έντονη επιθυμία ν' αλλάζεις τα πράγματα γύρω σου κόντρα στις συνήθειες και τον εφησυχασμό των μεγάλων.

Μετά από τούτο τον Σεπτεμβρη λοιπόν τίποτα δεν θα είναι το ίδιο. Εμείς, οι καθηγητές και οι καθηγήτριάς σου, αποφασίσαμε να ξεσηκωθούμε σε έναν απεργιακό αγώνα για την υπεράσπιση του Δημοσίου Σχολείου, της ζωής της δικιάς μας και της δικιάς σου. Απέναντί μας έχουμε τα στελέχη των υπουργείων, τους καλοπληρωμένους μάντζερ, τα δελτία ειδήσεων, που δεν έχουν σταματήσει να επαναλαμβάνουν ότι είναι ο δικός μας ο αγώνας που θα βλάψει το Σχολείο και όχι η δική τους βάρβαρη πολιτική. Αυτοί οι άνθρωποι, ζώντας χρόνια τώρα στα σαλόνια της εξουσίας, δεν είναι σε θέση να καταλάβουν τις ανάγκες σου, τις αγωνίες σου, τα όνειρά σου. Αυτοί οι άνθρωποι του συστήματος ξέρουν μόνο να κάνουν λογιστικούς λογαριασμούς, και σ' αυτούς τους λογαριασμούς βρήκαν ότι το Δημόσιο Σχολείο περισσεύει.

Μέσα στο καλοκαίρι, συνέχισαν το καταστροφικό έργο της συγχώνευσης/κατάργησης σχολείων. Έκλεισαν αιφνιδιαστικά και μέσα σε μια νύχτα σχολεία και κατήργησαν ειδικότητες της τεχνικής εκπαίδευσης σπρώχνοντάς σε στις «αγκαλιές» των ιδιωτικών σχολαρχών. Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση προσπαθεί να ολοκληρώσει τη μετατροπή του σχολείου σε ένα εξεταστικό κάτεργο, ένα προπονητικό κέντρο εξετάσεων, μιας και αντί να επεξεργαστεί ένα πρόγραμμα που θα στοχεύει στην ουσιαστική και πολύπλευρη γνώση και θα μειώνει την αφόρητη πίεση που ζεις, δημιουργεί έναν απάνθρωπο μηχανισμό κοσκινίσματος ανθρώπων που βασίζεται στις συνεχείς εξετάσεις από το Γυμνάσιο μέχρι και την τελευταία μέρα σου στο Λύκειο. Θέλουν να τσακίσουν τη Νιότη σου, να συνηθίσεις τον έλεγχο, ώστε αύριο να είσαι ένας υπάκουος υπάλληλος. Θέλουν να σε διώξουν απ' το Σχολείο, ώστε να γίνεις ένας «φθηνός» ανειδίκευτος εργαζόμενος, αν βρεις δουλειά. Σχεδιάζουν μια σχολική ζωή άχαρη και δυσάρεστη, με πιο πολλά παιδιά στα τμήματα και τα εργαστήρια, με λιγότερους καθηγητές να τρέχουν πελαγωμένοι -σε πολλά σχολεία ο καθένας- για να ανταπεξέλθουν. Με την ίδια περιφρόνηση για καθετί ζωντανό και όμορφο, οι ίδιοι στεγνοί

άνθρωποι μας επιβάλλουν να «αξιολογηθούμε», να μετατρέψουμε δηλαδή ό,τι αγαπάμε περισσότερο -τις σπουδές μας και την καλλιέργειά μας, τα προγράμματα και τις εργασίες που κάνουμε μαζί με σένα, όλες αυτές τις ώρες των εκδρομών, των θεατρικών, της συζήτησης, της πρόβας και της συναυλίας- σε «χαρτιά» που θα γεμίσουν το φάκελό μας, μήπως και γλιτώσουμε για λίγο την απόλυση. Μαζί μ' αυτό έχτισαν έναν ασφυκτικό πειθαρχικό κώδικα που μας θέλει άβουλα ανθρωπάκια που θα σου «κάνουν το μάθημα» και δεν θα νοιάζονται για τίποτε παραπέρα.

Ξεκινάμε αυτή τη χρονιά λιγότεροι: με κλεισμένα σχολεία στην τεχνική και τη γενική εκπαίδευση, με πάνω από δέκα χιλιάδες συναδέλφους μας που τους έκοψαν το δρόμο για το σχολείο. Είναι μια κατάσταση που τη γνωρίζεις από πρώτο χέρι: Γιατί είναι και οι δικοί σου γονείς που υφίστανται την ίδια βίαιη επίθεση με τις περικοπές των μισθών, τις απολύσεις, τα λουκέτα των καταστημάτων και το απελπιστικό τέρας της ανεργίας. Γιατί είσαι κι εσύ που σε βλέπουμε κάθε μέρα να μετράς λιγοστά ψιλά μπροστά στο κυλικείο, να δηλητηριάζεις την επιτυχία σου στις Πανελλαδικές με το άγχος του αν θα τα βγάλεις πέρα οικονομικά, να μας ρωτάς αν έχει πια νόημα να σπουδάσεις αυτό που θέλησες ή αν υπάρχει κάποια άλλη σχολή που να σε οδηγεί σε «πιο σίγουρο μισθό» μήπως και ξεφύγεις απ' τη μιζέρια. Γιατί είναι και τ' αδέρφια και οι φίλοι σου, οι χθεσινοί μας μαθητές δηλαδή, που μας λένε ότι πια δεν αντέχουν εδώ και κυνηγούν την τύχη τους στο εξωτερικό, στο δρόμο της μετανάστευσης, που τον είχαν πάρει κάποτε οι παππούδες τους κι ελπίζαμε πως δεν θα τον ξαναζήσουμε αναγκαστικά.

Είναι κοινά τα προβλήματά μας. Όχι μόνο για μας και για σένα που ζούμε, δημιουργούμε, αγωνιούμε και ονειρευόμαστε στον ίδιο χώρο αλλά για ολόκληρη την κοινωνία. Μια κοινωνία που δεν έχει την πολυτέλεια να παρακολουθεί μουντισμένη το ένα χτύπημα να ακολουθεί το άλλο. Γι' αυτό εμείς, οι καθηγητές και οι καθηγήτριές σου, αποφασίσαμε να ξεσηκωθούμε σ' αυτόν τον αποφασιστικό αγώνα, που θα σπάσει τη σαπίλα του «δε γίνεται τίποτα». Σ' αυτόν τον αγώνα θέλουμε δίπλα μας όλους τους εργαζόμενους. Θέλουμε τους γονείς σου, μα χρειαζόμαστε κι εσένα. Όχι για να αναλάβεις τα καθήκοντά που είναι δικά μας. Το κόστος του αγώνα θα το σηκώσουμε εμείς στο ακέραιο, παρά τις βρωμιές που ύπουλα διαδίδονται από κάποια ΜΜΕ. Σε θέλουμε δίπλα μας γιατί, όπως και μέσα στην τάξη, είναι η δικιά σου συμμετοχή που δίνει νόημα στον αγώνα μας. Μόνο μαζί μπορούμε να σπάσουμε την κυριαρχία της μοιρολατρίας και της μιζέριας, μόνο μαζί μπορούμε να σταθούμε όρθιοι και να αποδείξουμε ότι δεν είμαστε απλώς «άλλο ένα τούβλο στον τοίχο» τους, άλλο ένα γρανάζι στη μηχανή τους.

Μετά από τούτο τον Σεπτέμβρη λοιπόν τίποτε δεν θα είναι πια το ίδιο. Αυτή τη μάχη ή θα την κερδίσουν οι πολιτικές της Τρόικα και της κυβέρνησης που την υπηρετεί και θα επιβάλλουν την ερήμωση και τη δυστυχία ή θα την κερδίσουμε εμείς, ανοίγοντας το δρόμο για το σχολείο του μέλλοντος, για μια δημιουργική και ελεύθερη ζωή για όλους. **Εμείς, οι καθηγητές και οι καθηγήτριές σου, σου ζητάμε να σταθείς στο πλάι μας, να προσθέσεις την αποφασιστικότητά σου στη δική μας και να γίνεις μέρος του τεράστιου λαϊκού ποταμιού που θα γεμίσει τους δρόμους της χώρας και θα νικήσει!**

Με αγάπη,

Οι αγωνιζόμενοι καθηγητές και καθηγήτριες σου!

Αθήνα, 9/9/2013